

Сьози сну

Тетяна Даніленко

Уві сні я знов сьогодні плакала,
Серце птахом спійманим забилося —
Може, голову на плаху клала я,
Чи біда якась мені наснилася...

Сновидінь не знаю тих історію,
Та в очах ці сльози сіль залишили —
Може, ніч сюжет біди повторює...
Зі сльозами ті нещастя вийшли би.

Хай злилось б всі у річку чистую,
У щасливі береги заковану...
Все навколо лихо й все не виспатись,
Чи я буду ранком цим врятована?..

Я не знаю, що за хуртовинами —
Світлі дні, чи знов журба у повені?
Хай мене б надії не покинули,
Сповільнитись час би я умовила.

Може, доля — із бідною битися,
Знаю, Боже, що завжди з Тобою я!
Пес нічий так щиро в очі дивиться —
Нам, довірливим, не просто встоОяти...

Склались сні з бентежних випадковостей,
Одкровення все ж я в них побачила —
Як душі не зберегла коштовності,
То і плачу я за чимось втраченим...

1 — 3.12. 2025